

Η Εστία η Θεά της Οικίας

Η Εστία είναι μια από τις πιο αξιόλογες, σεβαστές και σεμνές μορφές του ελληνικού Δωδεκάθεου.

Καλοσυνάτη και ευγενική θεά, που εκφράζει το Ιερό Κέντρο του παντός, πράα και δίκαιη αποτελεί την προσωποποίηση του σπιτιού, το σύμβολο της οικίας της οποίας είναι προστάτιδα και κατ' επέκταση της πιστής και γερά δεμένης οικογένειας.

Η Εστία είναι η θεά της φωτιάς, είναι η ζωντανή φλόγα που καίει ασταμάτητα στο κέντρο του σπιτιού, του ναού, της πόλης.

Η Εστία καθαγίαζε ναούς και κατοικίες και μόνον με την παρουσία της. Η εστία στους ναούς, που ήταν η απεικόνιση της θεάς Εστίας, άναβε πάντα από το φως του Ηλίου, άρα έχει σχέση με τις τροπές του Ηλίου και μάλιστα με την χειμερινή τροπή όπου θεωρείται ότι γεννιέται ο Ήλιος.

Σ' αυτήν οι Έλληνες απέδιδαν την επινόηση της τέχνης για το χτίσιμο του πρώτου σπιτιού, καθώς επίσης και στην ενότητα που η ίδια αντιπροσώπευε, γι' αυτό της είχαν αφιερώσει το κυριότερο μέρος της οικίας: εκεί δηλαδή που έκαιγε η φωτιά και συγκεντρώνονταν όλα τα μέλη της οικογένειας τριγύρω της.

Σαν προστάτιδα της οικιακής ζωής και της οικογένειας, λάμβανε την πρώτη προσφορά σε κάθε θυσία στο σπιτικό, και στις ευωχίες οι πρώτες σπονδές γίνονταν προς τιμήν της, γι' αυτό και η έκφραση «αφ' Εστίας». Αλλά δεν είχε δημόσια λατρεία.

Εξαιτίας της γαλήνης, της πραότητας και της ηρεμίας που τη διέκρινε δε συμμετείχε ποτέ σε πολέμους ή διαμάχες.

Οι επικλήσεις της «Πατρώα», «Ένοικος», «Σύνοικος», «Εφέστιος», «Πρυτανίτις», μας εγγυώνται την σταθερότητα αλλά και την μονιμότητα και την συνέχιση του βίου.

Η Θεά Εστία λατρευόταν όμως και στο επίπεδο της Πολιτείας, ως άσβεστη «κοινή των πολιτών» ΕΣΤΙΑ, στο ανά κάθε Πόλη «Πρυτανείο», υπό την φροντίδα ειδικών ιερείων, των παρθένων «Εστιάδων».

Ομηρικός Ύμνος στην Αφροδίτη Προστάτιδα της οικογενειακής ζωής, αρμονίας και ευτυχίας, προσωποποίηση της εντιμότητας και της σταθερότητας στο συζυγικό και οικογενειακό βίο.

Η Εστία είναι το κέντρο της ανθρώπινης διαμονής στο Πάνθεον του Ολύμπου την ίδια εποχή που στον Ελληνικό Κόσμο κορυφώνεται η θεσμική σύνδεση Οίκου / Πόλεως.

Από τη στιγμή που ο Δίας ανέλαβε τη βασιλεία του ουρανού, τον βοήθησε ουσιαστικά στην εξολόθρευση των Γιγάντων και στην οριστική εγκαθίδρυση της εξουσίας του.

Ο Δίας εκτιμώντας την προσφορά της την ανακήρυξε θεά του Ολύμπου και της χάρισε το μοναδικό προνόμιο να μπορεί να έχει και να αποκτά στιδήποτε θέλει και επιθυμεί με ή χωρίς τη μεσολάβησή του.

Επιπλέον της παραχώρησε το δικαίωμα να τιμάται σ' όλους τους ναούς των θεών ανεξαιρέτως κι ακόμη ο κάθε της βωμός να αποτελεί "κοινή εστία" για όλους τους Έλληνες, οι οποίοι της προσέφεραν τη πρώτη και την τελευταία θυσία σε κάθε γιορταστική σύναξη και στο όνομά της έδιναν τους πιο σημαντικούς όρκους.

Στο κέντρο του σπιτιού βρισκόταν η εστία, ο βωμός όπου έκαιγε φωτιά προς τιμή της θεάς.

Η Εστία είναι μια θεά με σταθερές ιδέες, "πιστεύω" και ιδανικά.

Καμιά ερωτική πολιορκία δεν μπορούσε να την κάνει να υποκύψει και καμιά κατάσταση δεν μπορούσε να την εξαπατήσει, να την ξεγελάσει ή και να την απομακρύνει από τον κυριότερό της στόχο: την εξ' ολοκλήρου αφιέρωσή της στην προστασία της οικογενειακής ευημερίας και θαλπωρής, στη διαφύλαξη και προάσπιση της σταθερότητας και της ιερότητας του γάμου, της οικογένειας, του σπιτιού.

Δίκαιη και φιλόνηρω και για το λόγο αυτόν αφιερωμένη σ' αυτό που πρέσβευε, η θεά δεν κλείσθηκε και οι αρμοδιότητες της δεν οριοθετήθηκαν μόνο μέσα στα στενά πλαίσια του σπιτιού.

Η εύνοια και οι διαστάσεις της και οι δικαιοδοσίες πολύ γρήγορα επεκτάθηκαν, με αποτέλεσμα σταδιακά ως θεά να αντιπροσωπεύει όχι μόνο το κέντρο του σπιτιού, αλλά και της γης, και ολόκληρου του σύμπαντος.

ΤΟΠΟΙ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Ως αρχαιότατος τόπος λατρείας της μνημονεύεται από τον Πίνδαρο η Τένεδος.

Ο βωμός της Εστίας με το ιερό πυρ στους Δελφούς, ήταν η κοινή εστία της Ελλάδος, επειδή οι Δελφοί θεωρούνται ο ομφαλός της γης, από εκεί άναβε η φωτιά όλων των Ναών.